

1 week ago Είναι και αλάνια και δεν τους το 'χα...

Το Τέταρτο Κουδούνι / 13 Ιουνίου 2017

«Δηλητήριο» πότισε, ξαφνικά φέτος την άνοιξη, το θέατρό μας. Με την καλή έννοια. Το ομότιπλο έργο της Ολανδής Λοτ Φέικεμανς ανέβηκε -την ίδια μέρα! Δεν έχει ξαναγίνει! Κι ήτανε μάλιστα 21η Απριλίου, δε φαντάζομαι να 'ταν συμβολική η χειρονομία...- και στην Θεσσαλονίκη, απ' το ΚΘΒΕ, στο Φουαγιέ του θεάτρου της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, σε σκηνοθεσία

[https://2.bp.blogspot.com/-b48DrxAXuzA/WT-3pL3E_FI/AAAAAAAAATlc/OYoJz5Hv6AgKG-UMtThxcSZ8CtgRu9XEQCLeB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589.jpg]

Γιάννη Μόσχου, με Ταξιάρχη Χάνο και Μαρία Τσιμά (φωτογραφία: Τάσος Θώμογλου), και στην Αθήνα, στο «Faust» σε σκηνοθεσία Ρούλας Πατεράκη, με Λάζαρο Γεωργακόπουλο και Εύρη Σωφρονιάδου.

Πήγα και στις δυο παραστάσεις -ναι, ανέβηκα και στην Θεσσαλονίκη, πάλι, τσακ-μπαμ, για ένα βράδυ. Ε, λοιπόν, το έργο, που το 'δα δυο φορές, μ' άφησε ασυγκίνητο. Παρά το τόσο συγκινητικό -συγκλονιστικό θα 'λεγα- θέμα του: οι γονείς ενός παιδιού που πέθανε, οι οποίοι χώρισαν, καθώς ο άντρας εγκατέλειψε, λίγο μετά, τη γυναίκα, συναντιούνται, για πρώτη φορά, ύστερα από εννιά χρόνια, στο νεκροταφείο -εκείνος με μια άλλη γυναίκα πια, που περιμένει, μάλιστα, παιδί, στη ζωή του, εκείνη μόνη-, όπου βρίσκεται ο τάφος του παιδιού. Άψογα γραμμένο, άψογα ισορροπημένο, άψογα μπλεγμένα τα δυο θέματά του, με πλήρη γνώση της δραματικής οικονομίας, άψογα σχεδιασμένοι οι δυο χαρακτήρες αλλά... Δε μ' άγγιξε -μου 'δωσε μια δυτικοευρωπαϊκή, αποστασιοποιημένη, ψυχρή αίσθηση του πένθους και του χωρισμού.

Σαφώς και μου άρεσε περισσότερο -διότι, στις περιπτώσεις αυτές οι συγκρίσεις είναι αναπόφευκτες- η παράσταση του Γιάννη Μόσχου στο ΚΘΒΕ. Η Ρούλα Πατεράκη πρόσθεσε κι ένα τρίτο, συμβολικό -ο θάνατος, η μοίρα;- βουβό πρόσωπο κι «αραίωσε» το έργο. Ο Γιάννης Μόσχος είχε υπέρ του και το χώρο -το «παγωμένο» Φουαγιέ-μαρμαρένιο αλώνι ήταν ιδανικό για το έργο αυτό-, η Μαρία Τσιμά εξαιρετική κι ο Ταξιάρχης Χάνος, ηθοποιός με πολλά χαρίσματα, όταν έβρισκε έναν ελκρινή, σωστό τόνο και δεν ακουμπούσε μόνο στη φωνή του, πολύ καλός. Στην

[https://4.bp.blogspot.com/-0A9f3M8M_cA/WT-I6o0r1Y9MbwcVYyhHDUR2U6yAClCB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25893.jpg]

παράσταση της Αθήνας, αντίθετα, ο Λάζαρος Γεωργακόπουλος, με τη στιβαρή ερμηνεία του, ήταν αυτός που με κέρδισε περισσότερο κι ας εκτιμώ πολύ την Εύρη Σωφρονιάδου.

[https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-4D6te4II/AAAAAAAAATik/1TawU1QN-sM7bTf8IWmA5ia8XMkQut9_gCLcB/s1600/bell.png]

Πάντως στο ΚΘΒΕ καλά τα πάνε. Σ' όποια παράσταση πήγα φέτος είχε κόσμο -από αρκετό έως φискаρισμένη αίθουσα-, μεγάλη δραστηριότητα, φασούλι το φασούλι αδειάζουν το σακούλι του χρέους με το οποίο είναι βεβαρυμένο, εκ του παρελθόντος, το Θέατρο, φασούλι το φασούλι μαζεύουν, μ' εκστρατεία, το χρήμα το απαραίτητο για τη συντήρηση του «Θεάτρου του Δάσους» κι ο Γιάννης Αναστασάκης ανάγγειλε για του χρόνου ένα ρεπερτόριο που, έστω κι αν δεν είναι στο σύνολό του τολμηρό, έχει πετάγματα τολμηρά -μερικά πολύ τολμηρά. Και ως προς τα πρόσωπα, τόσο των σκηνοθετών που καλούνται ν' ανεβάσουν τα προγραμματισμένα έργα, όσο και των ηθοποιών που θα στελεχώσουν τις παραστάσεις τους.

[<https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png>]

Το άπαιχτο στην Ελλάδα έργο (2015) για δυο πρόσωπα του αγνώστου μας εδώ Ισπανού Πάκο Μπεθέρα (φωτογραφία Sergio Parra) «Το μικρό πόνι», ένα έργο για την οικογένεια, τη διαφορετικότητα, τον σχολικό εκφοβισμό, τη στάση των γονιών και του σχολείου απέναντι στα παιδιά που ξεφεύγουν απ' τον λεγόμενο «γενικό κανόνα», ανεβαίνει τον Οκτώβριο στην Αθήνα, στον Κάτω Χώρο του «Θεάτρου του Νέου Κόσμου», σε μετάφραση Μαρίας Χατζηεμμανουήλ και σκηνοθεσία Σοφίας Καραγιάννη, με τον Κωνσταντίνο Γιαννακόπουλο και την Ρηνιώ Κυριαζή (φωτογραφία: Χρήστος

[https://2.bp.blogspot.com/-8rCC90x19m0/WT-_qSL5SZI/AAAAAAATJw/iwA-zqDgKt4I_wkvMR1bc8xgmilMe739wCLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25894.jpg]

[<https://1.bp.blogspot.com/-IGwLIfPdzwU/WT-nykwYVdjJ7ru6S7ydf0hGWPxAqACLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25895.jpg>]

Κούτσης). Τα σκηνικά και τα κοστούμια θα υπογράψει η Κωνσταντίνα Κρίγκου, τη μουσική ο Θοδωρής Οικονόμου, τους φωτισμούς ο Νίκος Βλασόπουλος και την επιμέλεια της κίνησης η Μαργαρίτα Τρίκκα.

[https://2.bp.blogspot.com/-4jmgIhbtX1Q/WT-5KDkpyJI/AAAAAAATJg/OIP5W20oN6cxzYsl3HrwbmuizEHV_iu2QCEw/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25896.jpg]

Στο έργο, ο Χάιμε κι η Ιρένε έχουν ένα γιο που σε λίγο θα κλείσει τα 11, τον Λουίσιμι. Το αγόρι πηγαίνει στην τάξη του με μια τσάντα που απεικονίζει ήρωες απ' την παιδική σειρά κινουμένων σχεδίων «Μικρό μου πόνι». Οι συμμαθητές του τον κοροϊδεύουν, οι δάσκαλοι καλούν τους γονείς για να τον πείσουν ν' αλλάξει προτίμηση, ώστε να σταματήσουν τα επεισόδια μπούλινγκ εις βάρος του εκ μέρους των άλλων μαθητών, εκείνος, όμως, αρνείται πεισματικά ν' αποχωριστεί την τσάντα του. Τα επεισόδια στο σχολείο, σιγά-σιγά, κλιμακώνονται, οι δάσκαλοι σχεδόν κατηγορούν τον Λουίσιμι, προτείνουν ν' αλλάξει σχολείο, οι αντιδράσεις των

γονιών του είναι διαφορετικές ενώ ο ίδιος υπερασπίζεται γενναία τον εαυτό του αλλά αυτό δεν αρκεί...

[<https://1.bp.blogspot.com/-91KDgWKkv2Y/WT-IX02l7Qy1yo0vk1emq1GA1350YwCLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25897.jpg>]

Στη διάρκεια του έργου οι γονείς μιλάνε συνεχώς ΓΙΑ το παιδί τους, αλλά ποτέ ΜΕ το παιδί τους που η παρουσία του στο σπίτι δηλώνεται μόνο μ' ένα τεράστιο πορτρέτο του στο σαλόνι. Ένα πορτρέτο στο οποίο, σαν σ' ένα είδος πορτρέτου του Ντόριαν Γκρέι, όπως το 'χει φανταστεί ο Όσκαρ Ουάιλντ στο ομώνυμο μυθιστόρημά του, καταγράφονται όλες οι ψυχικές μεταπτώσεις του απόντος παιδιού, όλες οι αντιδράσεις του σ' όσα γίνονται «για 'κείνο, αλλά χωρίς εκείνο».

«Το μικρό πόνη» στα ελληνικά, στην ίδια μετάφραση -της Μαρίας Χατζηγεμμανουήλ-, η οποία τιμήθηκε, μάλιστα, φέτος, με το Ευρωπαϊκό Βραβείο Eurodram του Maison d' Europe et d' Orient που 'χει την έδρα του στο Παρίσι πρωτοπαρουσιάστηκε -έγραψα στο ιστολόγιο, στις 22 Ιουλίου 2016- στην Κύπρο, στο θέατρο «Δέντρο» της Λευκωσίας, στην αρχή της σεζόν 2016/2017, απ' την ομάδα «Περσόνα», σε σκηνοθεσία Λέας Μαλένη, με την ίδια και τον Χάρη Χαραλάμπους.

[<https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpLOSU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png>]

Αυτά, άλλοτε, τα λέγανε, στο θέατρο, αλαλούμ. Τώρα τα λένε «πειραματισμούς», και «παρεμβάσεις», και «τόλμη», και «πρόκληση», και «weird», και «αποκαθήλωση του κατεστημένου» - καλά, κοίτα να δεις αν έρχομαι... Κάτι για τους «Τυραννόσαυρους της Λένας Κιτσοπούλου -εντάξει, μας επατάρατε (;), και πάλι, τους bourgeois...- και της «Πειραματικής» του Εθνικού λέω. Ο χρόνος θα δείξει. Διότι, προς το παρόν, το γέλιο το σπαρταριστό που άκουσα στη διάρκεια της παράστασης -είδα την τελευταία- κι η αποθέωση που έζησα στο τέλος, δείχνει πως εγώ ειμ' αυτός που είναι off. Οπότε να δούμε τι σκατά θα φάμε ακόμα... Κυριολεκτώ, όσοι είδατε τη παράσταση θα καταλάβετε τι εννοώ (Φωτογραφία: Karel Jarek).

[https://3.bp.blogspot.com/-

j9E7HF9bIRo/WT-

50QitFMSI/AAAAAAATJA/_Kdekn2aCqwQ3WTIO1nC6LVxpStQnpH4ACLCB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25892.jpg]

[https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-

4D6te4II/AAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png]

[https://2.bp.blogspot.com/-l81CnePYyTE/WT-

58Ovdsjl/AAAAAAATJE/8D9vxFyyQ1wD2RA26s6byOBBrdaXV1AxcCLCB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%25898.jpg]

Αυτό, που ο «Σύλλογος των Φίλων της Μουσικής», «στο πλαίσιο του ενδιαφέροντός του για τη διάδοση της ελληνικής μουσικής και τη στήριξη των νέων, καλεί (σ.σ. ναι, ο «Σύλλογος των Φίλων της Μουσικής») κομπανίες νέων μουσικών και μεμονωμένους μουσικούς/τραγουδιστές που αγαπούν και ασχολούνται με το ρεμπέτικο τραγούδι να δηλώσουν συμμετοχή σε ένα πρωτότυπο μουσικό 'αγώνα'» και που ο «αγώνας» αυτός -τον οποίο, ναι, οργανώνει ο «Σύλλογος των Φίλων της Μουσικής»- φέρει τον τίτλο -ναι- «Είμαστε αλάνια...» με ξεπερνάει -πάνω απ' τις δυνάμεις μου, άνθρωπος είμαι κι εγώ. Ελπίζω, τουλάχιστον, να μην πρόκειται -ο τίτλος- περί αυτοκριτικής.

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή...

[https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-

4D6te4II/AAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600

[0/bell.png\]](#)

[https://1.bp.blogspot.com/-8Lc93g5P6g0/WT-6Fq_GU1I/AAAAAAAAATJI/kJLeWpfbLNkY_FIG49rcM0ct-vHDrhx5ACLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589.jpg]

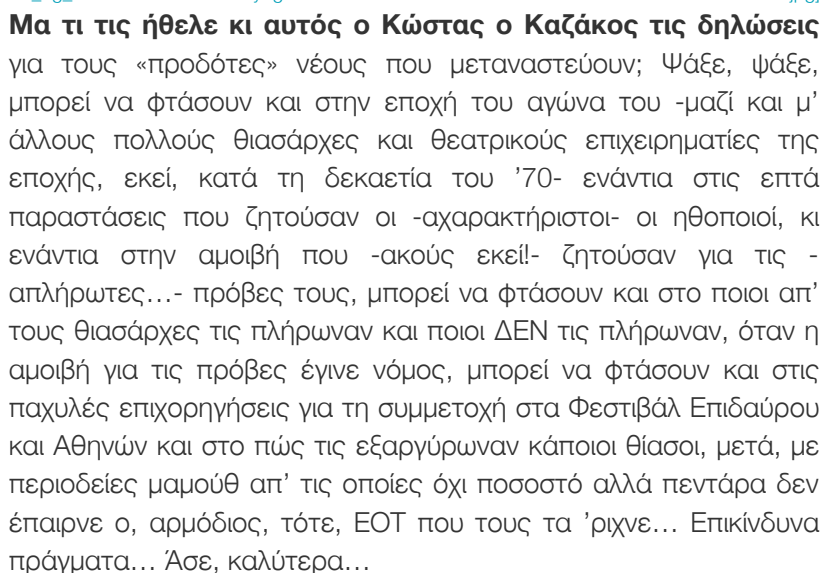
Απ' τη μια χαίρομαι. Που η Ελένη Βαροπούλου, αρκετά χρόνια μετά το Φεστιβάλ Άργους το οποίο οργάνωνε, επιστρέφει στην Αργολίδα για το «καλλιτεχνικό, ερευνητικό site specific πρότζεκτ», όπως χαρακτηρίζεται, με τον τίτλο «Διεθνής Τόπος. Πελοπόννησος: Άργος- Μυκήνες» που θα υλοποιηθεί, 6 με 9 Ιουλίου, στην Αργολίδα. Απ' την άλλη απορώ και ανησυχώ: πώς θα «συμβιώσει» η Ελένη Βαροπούλου με τον διαβόητο δήμαρχο του Άργους κ. Δημήτρη Καμπόσο, γνωστό ανά το

[https://2.bp.blogspot.com/-sVutwxnPObk/WT-6NTO0eDI/AAAAAAAAATJM/_IVdeq6JwLI7ermMKIpM1XPrrbyJ0RZACLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589%25CE%25BD%25CE%25BC.jpg]

πανελλήνιο από πολλές δηλώσεις κι «ενέργειες» που αγγίζουν -αν δεν τα ξεπερνούν...- τα όρια του φαιδρού, όπως η αδελφοποίηση Άργους-Βέροιας γιατί ο κ. δήμαρχος ανακάλυψε, λέει, μαρτυρίες ότι οι Μακεδόνες -του Μεγαλέξαντρου- ήλκαν την καταγωγή τους απ' το... Άργος κι άλλα πολλά μεγαλομανή και γραφικά.

Βέβαια ο «Διεθνής Τόπος» πραγματοποιείται με τη χρηματοδότηση της Περιφέρειας Πελοποννήσου/ Περιφερειακή Ενότητα Αργολίδας. Στο αρχικό δελτίο Τύπου αναφερόταν ότι «για την υλοποίηση συνεργάζεται και ο Δήμος Άργους-Μυκηνών» ενώ τ' όνομα του κ. δημάρχου υπήρχε στο πάνελ της σχετικής συνέντευξης Τύπου που δίνεται αύριο. Σε νεότερο δελτίο που πήρα έχει αποσυρθεί. Ελπίζω ν' αφήσει ήσυχη την Βαροπούλου. Και σ' εκείνη εύχομαι καλά ξεμπλεξίματα. Διότι Καμπόσος-Βαροπούλου είναι εντελώς, μα εντελώς ετερόνυμα. Που δεν έλκονται...

http://totetartokoudouni.blogspot.gr/2017/06/blog-post_13.html?m=1

[<https://1.bp.blogspot.com/-LYUOsmhA9zU/WT-6kXDhull/AAAAAAAAATJU/WiwmY1j6HmY15y3dvowTOdRxUJNGwh5FACLCB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%258992.jpg>]

[<https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png>]

4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png]

[https://3.bp.blogspot.com/-inuL_9U4wW0/WT-6qkUTTII/AAAAAAAAATJY/5OVGERzXi05HKUo_WopSROPcSTI6uEfgCLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%258993.jpg]

inuL_9U4wW0/WT-

6qkUTTII/AAAAAAAAATJY/5OVGERzXi05HKUo_WopSROPcSTI6uEfgCLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%258993.jpg]

Summer Nostos Festival, 18 με 25 Ιουνίου, στο ΚΠΙΣΝ με ονόματα πρώτης γραμμής. Και -ναι!- με δωρεάν είσοδο. Καθότι χρηματοδοτούμενο εξ ολοκλήρου απ' το Ίδρυμα «Σταύρος Νιάρχος». Φωτιά στα μπατζάκια του Φεστιβάλ Αθηνών... Πάντως, οι συντελεστές του νεόκοπου θεσμού δήλωσαν πως «το φεστιβάλ δεν είναι ανταγωνιστικό, αλλά συμπληρωματικό σε άλλες διοργανώσεις όπως το Φεστιβάλ Αθηνών με το οποίο συμπίπτει χρονικά». Καλά, εντάξει, πλάκα έκαναν.

[<https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png>]

4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png]

Στις 25 Μαΐου πέθανε ο εφοπλιστής Αλέκος Γουλανδρής.

Επίσημα πια αποκαλύφθηκε πως αυτός ήταν ο ανώνυμος που - αποκλειστικά- πλήρωνε τα τελευταία χρόνια για ν' ακούσουμε στο - σε δεινή κατάσταση- Μέγαρο Μουσικής Αθηνών τις Μεγάλες

Ορχήστρες που ακούσαμε. Του το χρωστάμε. Και θα πρέπει να τον αποχαιρετήσουμε μ' ένα ευχαριστώ. Εμείς τουλάχιστον που τις ακούγαμε. Και το Μέγαρο, υποθέτω. Ή δε συνηθίζεται;...

[<https://2.bp.blogspot.com/-6WGobC7yIKs/WT-izJG8UijSL7i0jgUcYveUD6TzSEQCLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589%25CF%258994.jpg>]

Θα σταθώ εκεί, όμως, που 'χα και παλαιότερα σταθεί: σ' εποχές όπου οι χορηγίες γίνονται με κύριο στόχο το θεαθήναι, και την επίδειξη, και την γκλαμουριά, και τις φωτό των «επιφανών» χορηγών, ο Αλέκος Γουλανδρής επιδίωξε, επιζήτησε, απαίτησε την ανωνυμία. Αυτό ας είναι το εύσημο που θα τον συνοδεύει (Φωτογραφία από greekshippingmitacle.org).

(Διευκρίνιση: δεν αμείβομαι απ' τις επιχειρήσεις Γουλανδρή, δε συνδέομαι με κανένα μέλος των οικογενειών Γουλανδρή, δεν τους έχω καν δει παρά μόνο σε φωτογραφίες -απαιτείται, πλέον, να τα συνοδεύεις αυτού του είδους τα σχόλια με πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων...).

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή...

[<https://1.bp.blogspot.com/-xYybHGyiAVo/WT-4D6te4II/AAAAAAAAATlw/WjahkfffYF4MtEuiwiMpL0SU8fwJBMrSACEw/s1600/bell.png>]

Να συμπεράνω ότι, μετά την αποδημία αυτή, Μεγάλες Ορχήστρες τέλος για το Μέγαρο Μουσικής; Οπότε ας σπεύσουμε στην Φιλαρμονική της Αγίας Πετρούπολης -προσωπικά τη λατρεύω. Έρχεται στο Φεστιβάλ! Με τον Γιούρι Τεμιρκάνοφ

[https://3.bp.blogspot.com/-py6ETzcmPVk/WT_HtoZLtsI/AAAAAAAAATKE/ALtA1mWc-9AtCF3EseAOJy3j7D8qzyeUwCLcB/s1600/%25CF%2589%25CF%2589%25CF%2589%25CF%258999.jpg]

-προσωπικά τον λατρεύω -στο πόντιουμ! Απλώς αναρωτιέμαι γιατί

2017-6-22

Είναι και αλάνια και δεν τους το 'χα...

ως χώρος επελέγη το «αδέσποτο», ακατάλληλο -για του είδους αυτού τη μουσική- Ηρώδειο κι όχι το Μέγαρο.

Όλος ο κόσμος, μια σκηνή...

Posted 1 week ago by [Giorgos Sarigiannis](#)

Labels: [Τέταρτο Κουδούνι](#)

Add a comment

Enter your comment...

Comment as:

Unknown (Goog ▾)

Sign out

Publish

Preview

☐ Notify me